ВЕРЕСЕНЬ

1972

Київ

Рік видання 46-й

№ 17 (891)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

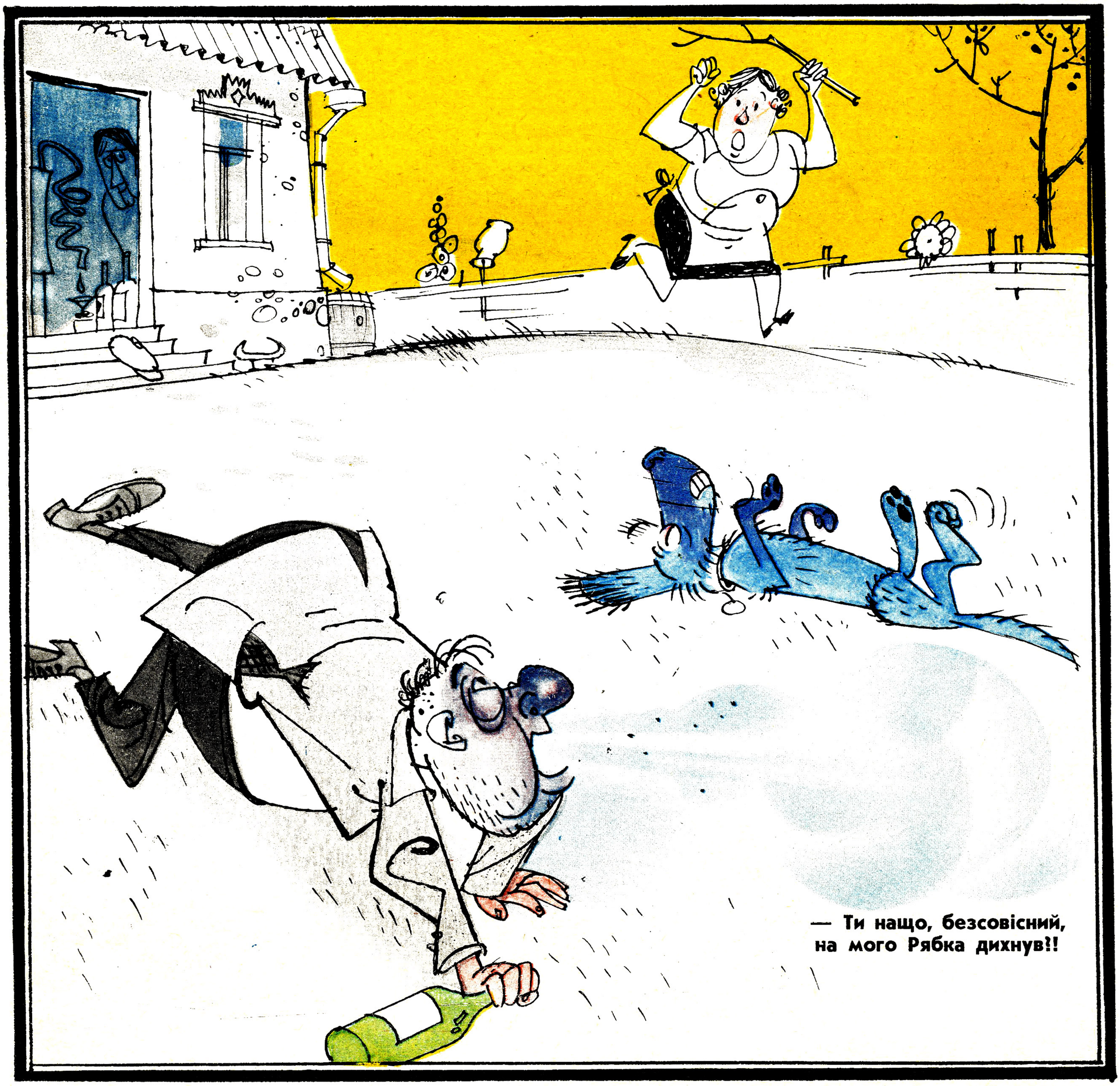

— Ти нащо, безсовісний, на мого Рябка дихнув?!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

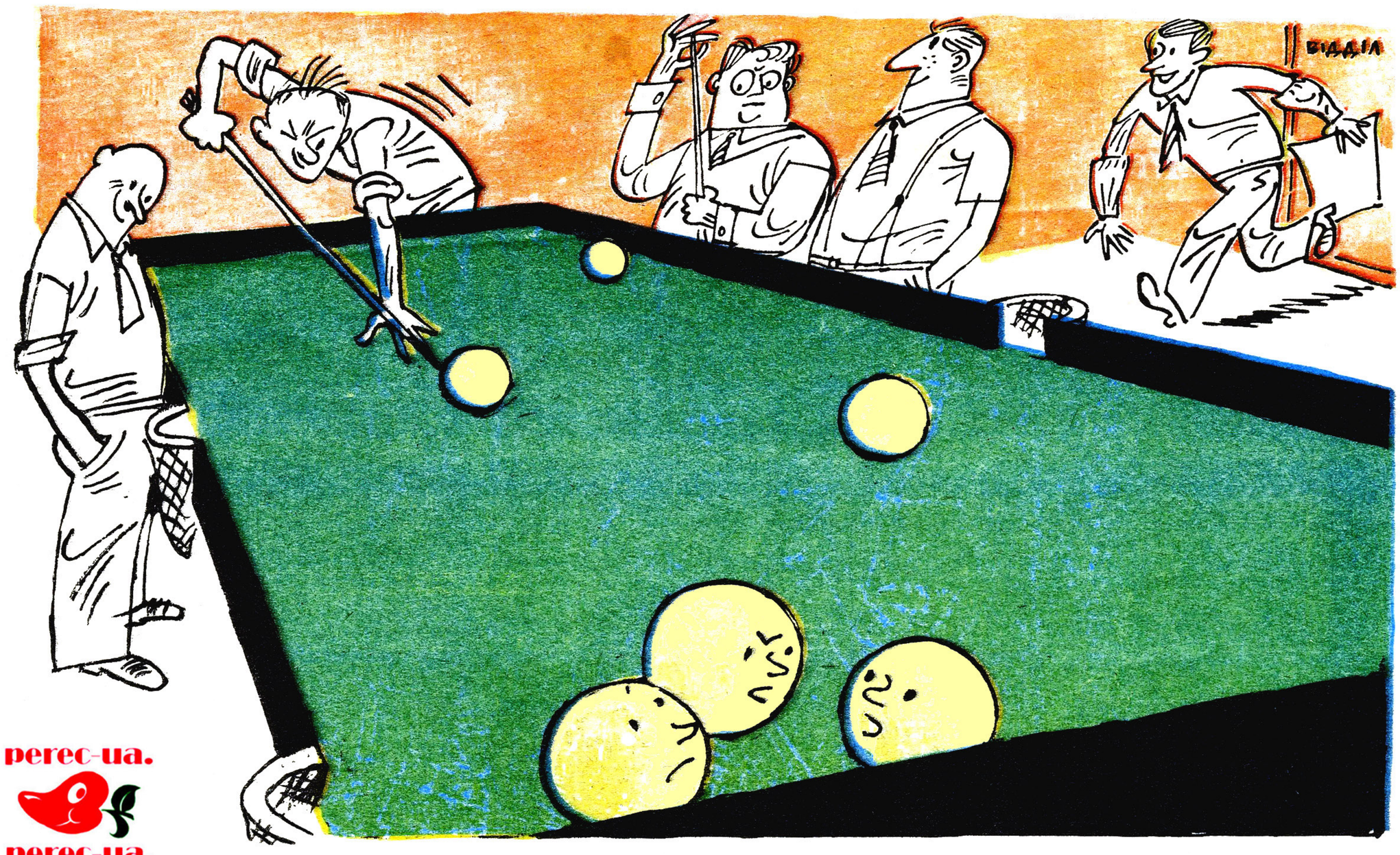

— Сами на службі нічого не роблять, а нас ганяють, як солоних зайців!

perec-ua.
perec-ua.

Телеграфне агентство Перця

ЗАВЖДИ У ПОШУКУ

До штаб-квартири ТАП звернулися громадянки Л. П. Лінчевська з Гайсина Вінницької області та В. А. Опанасюк із Коростишева на Житомирщині. Вони висловили своє обурення тим, що дирекція Херсонської взуттєвої фабрики № 10 ніяк не спроможеться обміняти їм браковані туфлі на якісні.

Як стало відомо з поінформованих джерел, дирекція фабрики вживає усіх заходів, щоб знайти поміж своєю продукцією дві пари якісного взуття. Як тільки це вдасться зробити, громадянкам Лінчевській та Опанасюк туфлі будуть вислані негайно. Крім того, слід враховувати об'єктивні труднощі: дирекції доводиться сушити голову не лише над двома парами, а й над цілими партіями бракованого взуття, яке регулярно повертається на фабрику (див. повідомлення «До штаб-квартири ТАП» у № 11 за цей рік). Отож пошуки — тривають!

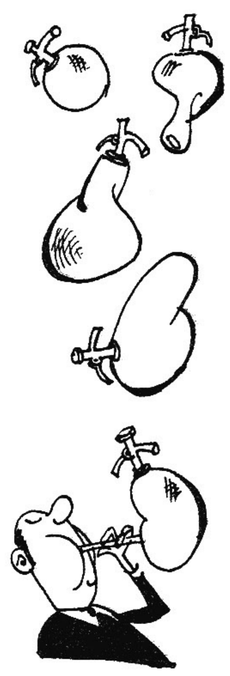

НЕПОВТОРНІ СИФОНИ

КІРОВОГРАДСЬКА область. (Телефоном). Випуск неповторних алюмінієвих сифонів для газованої води налагоджено на Світловодському промкомбінаті. Після першої ж заправки вони здуваються, набираючи чудернацьких форм, які не повторюють одна одну.

Продукція підприємства викликала жваві відгуки споживачів.

ТОРЧИНСЬКІ НОВАТОРИ

ТОРЧИН Волинської області. (ТАП). У зв'язку з тим, що будівництвом на піску уже нікого не здивуєш, директор Торчинського цегельного заводу Л. Д. Петручик та директор Торчинської рембуддільниці М. Г. Ракуцький вирішили звести будинок на місці, зайнятому фруктовим садом.

Незважаючи на протести працівників Торчинської ветеринарної лікарні, які той сад виростили, та на заборону райвиконкому, будівництво продовжується.

ОРИГІНАЛЬНИЙ СУВЕНІР

Новий спосіб знайомити людей, віддалених одне від одного на тисячі кілометрів, винайшли працівники ательє № 19 Київської фабрики фоторобіт.

Приїхав, приміром, улітку минулого року до Києва громадянин Г. А. Кушнір із сім'єю.

Аж із Магадана приїхав.

І побажав мати згадку про Київ.

Майстри ательє пішли йому назустріч — сфотографували всю сім'ю на фоні Лаври, взяли за це гроші, видали на руки відповідну квитанцію. Але надіслали йому фото зовсім не знайомих людей.

На превелику втіху київських фотомайстрів заочне знайомство їх клієнтів відбулося.

А на згадку про торішнє відвідання Києва сім'ї Г. Кушніра залишилася квитанція за номером 534225 від 13 серпня 1971 р.

НАШІ ЮВІЛЯРИ

Вересень цього року багатий на радісні події. Чимало підприємств та організацій готуються відзначити славні ювілеї, які, безперечно, привернуть увагу широкої громадськості. Перець просить усіх заінтересованих осіб — як приватних, так і службових — завчасно підготувати вітальні адреси, телеграми та листи. Телеграми рекомендується надсилати на кольорових бланках. Отже — ювіляри:

Волинське управління газифікації, яке рівно чотири роки тому гаряче взялося газифікувати село Підгайці Луцького району. Хоча газ не проведений і досі, проте завзяття у керівництва управління зовсім не поменшало, за що жителі села висловлюють свою щиру подяку.

Володарський райвиконком Київської області, який уже три роки переводить Рубченківське відділення зв'язку з непридатної комірчини до великого й світлого приміщення.

Одеський домобудівний комбінат № 1, який, здавши два роки тому в експлуатацію житловий будинок кооперативу «Китобій-6», стільки ж років ліквідує в ньому недоробки.

Спеціалізоване будівельно-монтажне управління № 4 тресту «Полтавпромбуд», яке цілий рік вишукує внутрішні резерви, щоб вивезти будівельне сміття з вулиці Липової у Полтаві.

Хмільницький ремонтний завод Вінницької області, на якому вже рік наполегливо лагодять дві коробки передач, а також передній і задній мости автомобіля ГАЗ-51, що належить колгоспові «Україна» Погребищенського району.

* * *

Перець наперед приєднується до усіх побажань, висловлених на адресу ювілярів.

ДУЖЕ ЦІКАВИЙ МАТЕРІЯЛЬЧИК...

Категорично можу заявити: я не боягуз. Я тільки боюсь...

Змалку боявся чорта, та згодом виявилося, що не такий він страшний, як його малюють.

Коли підріс, то второпав, що боятися треба не чорта, а деяких земних істот, наприклад, злих собак або ж гадюк.

А ще пізніше саме життя мене переконало в тому, що й це — не найстрашніше. Страшнішим за все може бути тільки наклепник.

Колись один чолов'яга на прізвище Френкель, розгорнувши знамена правдоборця, вирушив на смертний бій з бюрократами, крадіями, морально розбещеними людьми.

Де тільки влаштовувався на роботу Френкель, там негайно, наче гриби після дощу, починали з'являтися оті крадії, бюрократи та морально розбещені особи. А Френкель негайно ж починав про них сигналізувати усім, усім, усім організаціям і установам — у тім числі й нашій редакції.

— Надрюкуйте, будь ласка, — слізно просив він. — Треба, як слід проперчити цих негідників!

Ну, що ж, треба — так треба.

І ми «надрюкували». Виступили з фейлетоном, у якому вишпетили... самого викривача. Бо, як показала перевірка його листів, усі вони були брехливими і носили явно наклепницький характер.

Коли запахло смаленим, коли Френкеля познайомили з статтею карного кодексу, в якій мовиться про відповідальність за наклепництво, — він примчав у редакцію і почав бідкатися.

— Та я ж хіба винен?! Та у мене, знаєте, хвороба така: не хочеться писати, а пишу. Руки, розумієте, сверблять, самі до паперу тягнуться.

Лікарі підтвердили, що й справді така хвороба існує. Чи це вони допомогли Френкелю позбутися хвороби, чи хтось інший,— сказати не можемо, але руки у нього свербіти перестали.

Принаймні, останнім часом щось уже не видно «сигналів» з його характерним підписом.

Сам собою цей факт ще, звичайно, ні про що не говорить. Бо у наклепника є чималий арсенал досконалих методів, як паскудити ближньому, залишаючись при цьому у тіні. Можна скористатися такою безшумною зброєю, як анонімка. А можна підписатися будь-яким вигаданим прізвищем, як от, скажімо, «А. І. Христенко».

Колись листи з таким підписом рясно сипалися на голови багатьох керівних працівників. А. І. Христенко сигналізував про кричущі неподобства, що творилися в Кам'янець-Подільському райфінвідділі. Страшна картина вимальовувалася з тих листів. У райфінвідділі, виявляється, згуртувалася зграя самих лише хабарників, рвачів і злодюг. Усі вони так і просилися на лаву підсудних. Усі, крім одного чесного і сумлінного працівника — І. П. Крисюка.

Десятки людей, яким доручено було перевіряти листи А. І. Христенка, цілими тижнями не вилазили з райфінвідділу, шукали злочини, але ніяк їх знайти не могли. Тоді вони кинулися на пошуки А. І. Христенка, автора викривальних листів, але і на його слід натрапити не вдалося. Бо не існувало ніякого А. І. Христенка. Ні в райфінвідділі, ні взагалі в Кам'янці-Подільському.

Автором усіх листів, підписаних прізвищем А. І. Христенка, й інших, не підписаних ніким, але теж брехливих, був Іван Панасович Крисюк. Отой єдиний — чесний і сумлінний...

Втім, сумління у нього таки пробудилося. Але вже після того, як первинна парторганізація за наклепи виключила його з партії. Отоді він і почав клястися та присягатися.

— Каюсь, — бив він себе в груди,—брехав я, оббріхував чесних і невинних людей. Але хай у мене відсохне рука, коли я ще хоч раз піду на таку підлість.

Рука у Івана Панасовича не відсохла, ні. Це я можу засвідчити перед усіма святими, бо сам, при зустрічі з І. П. Крисюком, відчув її пружний, міцний потиск. От тільки стверджувати, що ця рука вже й справді перестала творити свою підлу справу, — не беруся. Бо перед тим, як зустрітися з Іваном Панасовичем, мені довелося побувати в деяких установах і організаціях. І там, на велике моє здивування, я побачив до болю знайомий почерк, яким колись свої листи і заяви писав А. І. Христенко.

— Христенко воскрес? — ще не вірячи очам своїм, спитав я.

— Воістину воскрес! — підтвердили люди моє припущення.

На цей раз під знайомим уже почерком Христенка красувався чіткий виразний підпис І. П. Крисюка — старшого ревізора фінансового відділу Козятинського відділення Південно-Західної залізниці.

Старший ревізор вважає «своїм обов'язком повідомити про становище, що створилося в Козятинському відділенні ПЗЗ».

Становище, що й казати, жахливе. Та хіба ж воно може бути кращим, коли начальник такого-то відділу комуніст такий-то «тупий, як сибірський валянок, і балакучий, як базарна баба». Коли про його заступника «говорять як про неперевершеного підлабузника і кар'єриста». Коли «у відділенні залізниці панує сімейственість і кругова порука».

Факти?

Старший ревізор наводить і факти. Страшні факти. Жахливі факти. І, навівши їх, додає: все це треба перевірити.

Перевірили.

Перевіряли представники з управління залізниці, з республіканських і обласних установ та організацій. Прокуратура перевіряла... І всі прийшли до єдиного висновку:

— Брехня!

— А що ви вдієте, Іване Панасовичу, — питаю, — коли вам, кінець кінцем, запропонують відшкодувати державі витрати по розслідуванню ваших наклепницьких листів і заяв? Чи вистачить у вас на це грошей, якщо, припустимо, навіть продасте свій власний автомобіль?

На мене поглядають широко розплющені очі невинної дитини, яка вперше почула, що таке і справді може коли-небудь трапитись.

— А що буде, Іване Панасовичу, коли за систематичне оббріхування людей вас притягнуть ще й до кримінальної відповідальності?

— Законних підстав для цього немає! — чую твердий голос мужчини, упевненого в недоторканості своєї особи. — Я ж не дурний. Я, коли щось і напишу, то обов'язково додаю: все це треба перевірити...

Між іншим, як зі мною поділився Іван Панасович, — листа з такою ж приписко він щойно, за день до мого приїз, , відправив у Москву.

— Дуже, дуже цікавий матеріальчик. Головне — абсолютно нові факти! Може, для Перця підійдуть? Я і вам міг би написати.

І в Івана Панасовича Крисюка, як колись у горопахи Френкеля, аж затрусилися, аж засвербіли руки.

Ні, боюся, що від цієї сверблячки його вже й лікарі не врятують.

Я — не боягуз. Але я боюсь...

Боюсь, що і по мені він уже встиг випустити бойовий заряд. І що вже десь у дорогу вирушили нові комісії на перевірку написаного ним.

От тільки не можу з упевненістю сказати, на кого ляжуть витрати по цих перевірках.

Боюсь, що й цього разу — не на Івана Павловича.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Козятин
Вінницької області.

Мал. И. КОГАНА

— Цього року мені легше — обидва другорічники.

Федорові МАКІВЧУКУ — 60

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Одного січневого дня 1971 року колгоспники артілі ім. Кірова Новоодеського району на Миколаївщині були вражені загадковим явищем: з колгоспної ферми зникло 1544 курки, не залишивши після себе ні пуху, ні пера. Усі спроби знайти пропажу виявилися марними. Лише дехто припускав, що кінці цього загадкового явища ведуть у воду, якою ті кури «попливли наліво».

Усе це було описано у фейлетоні «Кінці ведуть у воду», опублікованому в № 7 журналу за цей рік.

Як повідомив секретар Новоодеського райкому КП України т. Ружицький, велика нестача птиці в колгоспі підтвердилась. Вона сталася внаслідок безвідповідальності головного зоотехніка П. М. Черби та завідуючої птахофермою В. Д. Кучеренко. Їх обох знято з роботи і на них зроблено грошові нарахування.

ВИЩИЙ КЛАС ІЗ ПІСОЧКОМ

Коли минулого року на комбінаті «Олександріявугілля» відчутно запахло чималенькою премією — три мільйони карбованців із гаком, — його начальник Олександр Васильович Філоненко гордо вигукнув:

— Даєм вугля!

— І тільки вищим класом! — підхопив начальник виробничого відділу по збагаченню і брикетуванню Ібрагим Юхимович Святець.

Отак вигукувати у керівників комбінату були підстави — вже сам факт преміювання красномовно промовляв сам за себе. Промовляв до тих, хто на якість вугілля звик тикати пальцями. Приміром, як працівники Олександрійської ТЕЦ 1-2. Вони, було, зчинили неймовірний галас із того приводу, що їм підкинули з Морозівського вуглерозрізу кільканадцять вагонів вугілля не зовсім вищого класу... Вірніше, навіть не вугілля, а звичайнісінького собі піску.

Ну, подумаєш — кільканадцять вагонів! Подумаєш — мало не вивели з ладу тим паливом один-однісінький котельний цех! Про що говорити? А от же і говорять, і пишуть, і акти складають. Хочуть комбінат скомпрометувати, премії позбавити.

А тут і без них та премія не легко дається — то один, то другий споживач олександрійського вугілля так і норовить устромити й свою палку в колесо, бухнути свою ложку дьогтю в медв'яну гладінь комбінатівських звітів. Немов змовилися. На Байдаківській брикетній фабриці, наприклад, підняли гвалт через якийсь там чотирипудовий екскаваторний зуб, котрий опинивсь у вугіллі, доставленому з шахти «Світлопільська». Зламав їм той зуб, бачте, дробарку, завдавши шкоди майже на 1 000 карбованців. І через оту нещасну тисячу, подумати тільки, — три мільйони карбованців премії нехай ляснуть?! Жах...

Одні кричать: безбожно завищує зольність вугілля Балахівський вуглерозріз. Інші волають, що з Михайлівського розрізу вугілля надходить ще гірше. Треті лементують, що з Головківського розрізу йде теж далеко не люкс. Четверті раз по раз знаходять якісь колоди та залізяки у продукції шахти «Верболозівська» № 3-біс...

Доводиться, словом, добре крутитися. Виїжджати до норовистих споживачів, сунути їм під ніс солідні папки довідок комбінатівського ВТК (а в ньому, до речі, невтомно трудяться аж 125 чоловік!) про те, що вугілля відправляється з комбінату вищого і тільки вищого класу!

Не вірять. Скептично кривляться. Не вищого, кажуть, а верхнього воно у вас класу, бо ваш ВТК бере проби тільки з верхнього шару вугілля, а що там нижче — пісок, залізяччя чи колоди — йому не видно. А от вам, кажуть, і цифри: якщо два роки тому ми, енергетики, зуміли зекономити 1 мільйон 300 тисяч кіловат-годин електроенергії, то у 1971 році, завдяки вашому «верхньокласному» паливу, — стільки ж перевитратили. Та додайте ще зрив державних завдань по виробітку струму, також із вашої ласки...

Що ви на це скажете?

Керівники комбінату не сказали на те нічого. Вони мовчечки подали у Міністерство вугільної промисловості УРСР благополучні звіти і одержали свої три мільйони карбованців премії. Навіть із гаком. А щоб заткнути роти невдоволеним споживачам, видали наказ, у якому оголосили аж три догани і шість зауважень винним у відправці недоброякісного вугілля. От, мовляв, — не миримося, боремося! За вищий клас. Ну, і за премію, звичайно.

Е. ЯРУШОК,
В. ШУКАЙЛО.

Кіровоградська область.

10 СЕКУНД НА РОЗДУМИ

Як ви гадаєте, шановні читачі, які приказки втілено в цих малюнках? Якщо ви за десять секунд не знайдете правильної відповіді, можете розкрити журнал на 15 сторінці й дізнатися, що мав на увазі Перець.

Малюнки С. ГЕРАСИМЧУКА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Добряче набила собі руку Ситник Н. А., будучи офіціанткою у ресторані «Інгулець», що у селі Дмитрівка Знам'янського району. Так ловко цупила продукти, що й сліду не лишала.

В об'єднанні закладів громадського харчування помітили спритність Ситник і навіть належним чином оцінили — призначили її комірником-завідуючою ресторану. Щоб було ліпше руку прикладати.

Працівники ресторану написали про це листа до Перця.

Заступник голови правління Кіровоградської облспоживспілки т. Романенко повідомив, що Ситник Н. А. увільнена від обов'язків комірника-завідуючої. Директора об'єднання закладів громадського харчуваввння т. Русакова за неправильний добір кадрів також увільнено від обов'язків.

З точки зору ЕТИКИ

Останнім часом багато пишуть про культуру поведінки. З численних посібників легко довідатися, як треба сидіти за столом, у якій руці тримати виделку, а в якій ніж, на які теми розмовляти, як слугувати дамам тощо. Маючи в кишені такий посібник, можна сміливо йти в гості, театр, на стадіон та в інші громадські місця і вражати оточуючих своєю обізнаністю з правилами хорошого тону.

Зате досі не видано навіть отакусінької книжечки, яка б регламентувала поведінку на роботі. Як вітатися з начальником! За скільки метрів знімати капелюх! Які слова добирати для офіційного листа! Поки що ці та інші питання вирішуються інтуїтивно, що приводить до непорозумінь. Бо інтуїція, як відомо, не підводить лише жінок.

Голову Михайлівського районного комітету народного контролю т. Остапенка вона підвела.

Очолюваний ним комітет перевірив, як використовуються вагони на залізничній станції Пришиб, послугами якої користується не тільки Михайлівський, а й Кам'янсько-Дніпровський район.

Виявилося, що — погано. Керівники багатьох підприємств і організацій, вважаючи, що найкраще зберігати вантажі у вагонах, не поспішали їх розвантажувати. Особливо поширена була така точка зору в Кам'янсько-Дніпровському районі.

Якби перед товаришем Остапенком лежав який-небудь довідничок із виробничої етики, він, можливо, вчинив би обачніше. Але такого довідничка голова комітету під рукою не мав, тому й написав офіційного листа голові Кам'янсько-Дніпровського райвиконкому т. Шкурку. Так і так, мовляв, на станції вагони простоюють. Наших, михайлівських вантажоодержувачів ми самі до порядку закличемо, а ви вже вплиньте на своїх. До листа приклав списочок тих, на кого треба вплинути.

Товариш Шкурко цілком справедливо угледів у листі спробу замаху на його власний авторитет. Чому це йому, голові райвиконкому, має радити голова комітету народного контролю, та ще й сусіднього району! Міг би той написати подібного листа своєму колезі, а не порушувати так безцеремонно субординацію! Міг. Бо що ж воно буде, якщо з кожною дрібницею до самого голови райвиконкому лізтимуть (в тому, що 800 тонн невивезених вантажів — дрібниця, т. Шкурко не сумнівався).

Всі ці думки він виклав на папері, заодно розтлумачивши т. Остапенку, а в його особі й іншим учасникам рейду-перевірки, що вони здійняли багато галасу даремно. Вантажі зі станції Пришиб район вивозить справно, а якщо й не справно, то на це є свої причини. І ще порадив адресату надалі «вирішувати ці питання по інстанції і додержуватися тактовності в роботі».

Таким чином, саме поняття «тактовність» наповнювалося тепер дещо новим змістом.

Треба сказати, що у Михайлівському районному комітеті народного контролю прислухалися до поради т. Шкурка. Ще раз перевірили і встановили, що, як і раніше, по два-три тижні не вивозять своїх вантажів будівельно-монтажне управління № 1, радгосп «Лиманний», Велико-Білозерське профтехучилище, райвно, консервний завод та інші підприємства і організації Кам'янсько-Дніпровського району. Тільки цього разу товариша Шкурка вони турбувати не стали, а надіслали матеріали перевірки до Перця.

Одночасно вони запитують нас: «Якщо т. Шкурко не потребує нашої допомоги, то чому ж нічого не робить для того, щоб вагони використовувалися продуктивно!»

Це запитання ми переадресовуємо голові Кам'янсько-Дніпровського райвиконкому. Хоч знаємо, що ризикуємо: а раптом т. Шкурко і нас звинуватить у нетактовності. Але свідомо йдемо на риск, бо вважаємо, що державні інтереси — вище чиєїсь амбіції.

В. БОНДАРЕНКО.

Запорізька область.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Едику, дитинко, вітаю: тебе прийняли до інституту!
— До якого, мамочко?

На мушку

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Прошу тебе, коли стріляєш, будь уважнішим, у мене ж діти!..

Мал. В. ГОРБАЧОВА

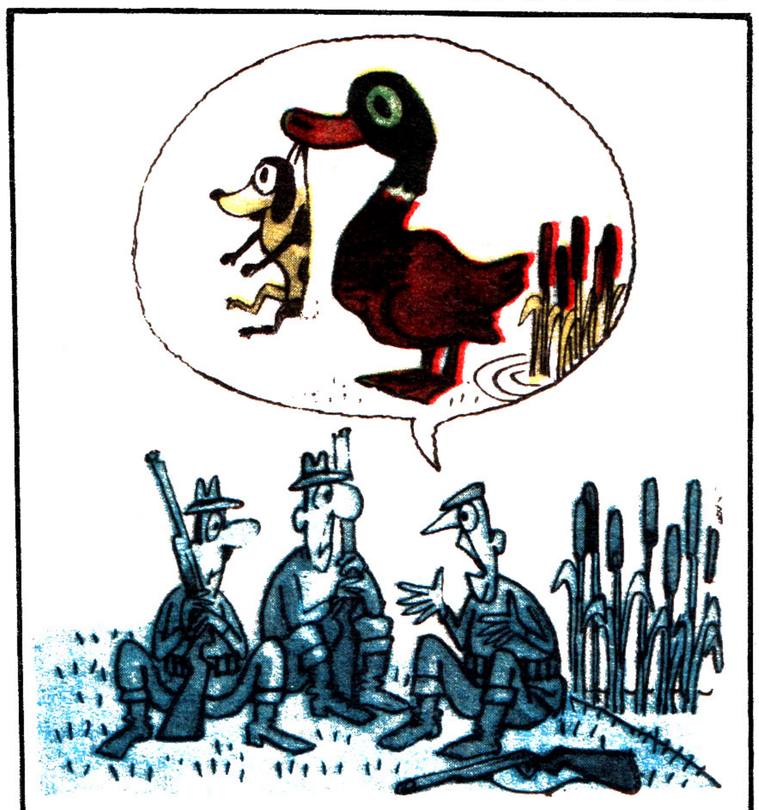

З мисливських оповідань.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Васю! Де ти!!!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Все! Відстрілялися!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Іване Івановичу, ви не втомилися?..

РИСК

ГУМОРЕСКА

Кукін погладив дружину, яка плакала у нього на грудях, розцілував прощально діток і сказав:

— Мені час...

Ще раз із сумом в очах оглянувся:

— Жаль. Зовсім недавно квартиру одержав. Так і не пожив. І взагалі я мало жив.

— А може, ще й обійдеться? Може, тільки перехворієш? Га-а, Дмитре?

— Навряд. Хоча й можливо. Тоді інвалідності не минути. Якщо мене паралізованим принесуть, доглядати будеш?

— Буду, Дмитре!

— Тату, а ти не всю випивай, вихлюпни куди-небудь...

— Не можна, синку, ще спалахне пожежа. Ну, мені пора. Про всяк випадок... Якщо зі мною щось... Я вас любив. Не згадуйте злим словом... Поховайте у сірому, улюбленому моєму костюмі. Краватка щоб була ота в смужку, але комірчик не дуже затягуйте. Книги — дітям. Собі випиши «Сім'ю і школу», тестю — «Питання філософії». Тещі скажи, що я ні в чому не винний. Ще що? Мда... Ти це... вдруге... ну... заміж...

— Не піду, Дмитре! Однолюбка я!

— Ну, чого ж. Якщо чоловік пристойний...

— Піду, Дмитре, піду! Як скажеш, так і буде!

— Ну, прощавайте! Ех, мені б там хоч півгодини протриматися.

На роботі Кукіна вже чекали. Члени приймальної комісії, дирекція, журналісти.

— Товариші, — урочисто виголосив директор. — Зараз ви переконаєтесь у якості готових очисних споруд нашого нафтопереробного заводу. Начальник цеху очистки товариш Кукін на ваших очах вип'є склянку тієї води, яку ми будемо спускати в річку. І не скривиться. Прошу хвилинку уваги!

Кукін встав і пішов на склянку...

Едуард УГУЛАВА,
лікар.

м. Краснoперекопськ
Кримської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Коли дирекції Глинянської фабрики художніх виробів «Перемога» доповіли: «До нас їде ревізор», німої сцени не відбулося. Директор А. М. Панкевич зустрів ревізора з Головхудожпрому І. К. Скрипака безплатною путівкою до пансіонату «Бадьорість» (а в главк полетіла депеша про раптову хворобу ревізора). Путівку, правда, оформили на ветерана фабрики А. М. Федину, але цей «псевдонім» не завадив І. К. Скрипаку добре відпочити, одержати бюлетень про «хворобу» і «по ревізії» відбути до столиці. Усе це було описано у № 11 «Перця» у фейлетоні «Повернення ревізора».

Як повідомив редакцію заступник міністра місцевої промисловості УРСР П. С. Дудник, така пригода з ревізором справді відбулася. Нині І. К. Скрипака з роботи звільнено. При розрахункові з нього утримано близько 100 крб., незаконно одержаних по бюлетеню. А директора Глинянської фабрики «Перемога» (Львівська обл.) А. М. Панкевича за порушення порядку розподілу путівок та за інші неблаговидні справи з роботи знято.

Від перчанського порога
Простяглась моя дорога,
Йшов я, доки привела
Та дорога до села.

Йду селом. Аж кинув оком,
Бачу — хатка кривобока.
І така вона стара,
Що в музей вже їй пора.

Я в прохожих став питати:
— Що це в вас, скажіть, за хата?
Хтось у ній, мабуть, засів
Що з адамових часів?..

— Що ви! — люди здивувались
І на річ ту засміялись.
І промовив селянин:
— Це ж сільський наш магазин!

І, в дугу зігнувши спину,
Я шугнув до магазину,

А освоївшися там,
Я побачив всякий крам:

Стрічки, сало, мармелади,
Ковбасу, духи, помади,
Мило, цвяхи, цигарки,
Сірники і огірки.

Що ж в сільмазі цім узяти?
І, побачивши церату,
Я спитав у продавця:
— А почім клейонка ця?

— Що ви! Що ви! — він
сміється, —
Та вона ж не продається.
Штука ця, як дощик ллє,
У пригоді нам стає...

Бо в сільмазі, кожен знає,
Дах і стеля протікає.
А із стелі тільки кап,
Ми оту клейонку — хап

Й накриваєм мармелади,
Ковбасу, духи, помади,
Мило, цвяхи, цигарки,
Сірники і огірки.

Аж дивлюсь, стоїть чудовий
У кутку кілок дубовий.
Я питаю в продавця:
— Можна взять цього дубця?..

— Що ви! Що ви! Бог із вами! —
Продавець маха руками.
Затремтів він і гука:
— Не чіпай того кілка!..

Не чіпай, бо може впасти
Ця стіна й придавить пасту
До мережива, а гас —
До помади і ковбас...

Втяг я голову у плечі,
І, чи то від холоднечі,
Чи подіяли духи,
Та не стримався: — Апчхи!..

— Ой, шановний, совість майте,
У сільмазі ви не чхайте!
Це до того доведе,
Що і стеля упаде.

І придавить мармелади
До калош і до помади,
Шоколад — до сірників,
А стрічки — до огірків.

Сорочки — до бочки з гасом,
Цигарки — до пляшки з квасом,
А до сала і ковбас —
Заодно мене і вас.

ВІД ПЕРЦЯ. Цілком можливо, ця розмова відбулася в с. Матяшівці Лубенського району Полтавської області, бо пайовики Ляшенко Т. К. та Сидоренко І. А. пишуть, що їхня крамниця міститься в будинку колишнього волосного управління, а тій хатці уже понад сто років. Діло дійшло до того, що ніхто не хоче бути продавцем у цьому магазині, бо таких, кому життя набридло, в селі на сьогоднішній день не знайдеш. Керівники Лубенської райспоживспілки уже не раз обіцяли збудувати в Матяшівці нову крамницю, навіть вибрали для неї місце, але відтоді минає уже третій рік...

Не беремося твердити, що діалог цей прозвучав у с. Грековому Першому Котовського району Одеської області, хоч т. Гонза та інші пайовики сповіщають, що магазин у їхньому селі уже завалюється. Але з певністю можна сказати, що ця розмова відбулася не у Великій Вільшаниці Золочівського району Львівської області, бо хоч сільмаг там і міститься в непридатному приміщенні, але з минулого року зачинений. Людям за крамом доводиться їздити аж у Золочів. І, звичайно, — не в с. Васьківці Ізяславського району Хмельницької області, бо в тому сільмазі хтось, напевно, добряче чхнув, і він уже завалився.

Юрій КРУГЛЯК.

ОЦЕ ДАЛИ ПЕРЦЮ!

З Ніжинського району надійшов до редакції лист про те, що секретар партійної організації радгоспу «Яхновський» М. Г. Ткаченко розтратила 681 крб. 34 коп. партійних внесків, але не зазнала за це ніякої кари.

Перець надіслав цього листа Чернігівському обкому партії з проханням перевірити, чи могло таке трапитись.

І ось прийшла така відповідь: «Обком КП України повідомляє, що згаданий у листі факт дійсно мав місце.

Колишня секретар парторганізації радгоспу «Яхновський» т. Ткаченко М. Г. привласнила членські партійні внески в сумі 681 крб. 34 коп., за що бюро Ніжинського райкому КП України оголосило їй догану з занесенням в облікову картку й від посади секретаря парторганізації увільнило. Привласнені гроші повернула. Тепер вона працює у радгоспі за фахом.

Зав. відділом організаційно-партійної роботи Чернігівського обкому партії Л. Копилер».

Прочитали ми цю відповідь, і в душі похололо. Ми з жахом подумали: за що ж така страшна кара? Подумаєш — прибрала до кишені партійні внески!

А може, вона палкий автолюбитель і на «Москвича» гроші збирає? А може,, вони сами, ті внески, до рук прилипли?

Ну, покартали б за розтрату на партійних зборах, ну, розтлумачили б М. Г. Ткаченко, що неетично партійні внески привласнювати. Так ні. Оголосили догану (та ще й із занесенням в облікову картку!). Це раз. Зняли з секретаря — це два. Послали працювати за фахом — це три, та ще й — о, який жах! — примусили повернути гроші в партійну касу. До копієчки! Боже наш, боже наш! Яка жорстокість!

Оце дали М. Г. Ткаченко перцю! Як вона, бідолаха, переживе такий удар...

Казав колись один товариш:
— Бити — бий, але прислухайся, чи ще дихає.

Не знали, очевидячки, в Ніжинському райкомі цієї мудрої поради.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Петю, не забудь — тобі завтра уранці до школи йти...

МИСТЕЦЬКІ СИЛУЕТИ

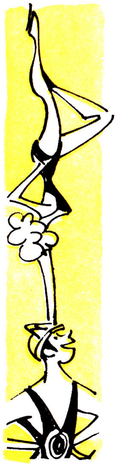

Ось у чім фокус!

Це ні для кого не таємниця, що Київський ордена Леніна завод «Арсенал», крім промислової продукції, виковує і загартовує іншу продукцію, ціни якій нема та й не може бути. «Арсенал» виковує і загартовує робітничі кадри. Така вже слава традиція на цьому заводі, і років їй, років та й ще років. Революційний пролетаріат Києва виковувався саме на «Арсеналі». І стати на «Арсеналі» чудовим токарем, слюсарем, фрезерувальником — не штука. І стати на «Арсеналі» техніком, інженером — теж не фокус.

В чому ж фокус?

А фокус у тому, що, працюючи на «Арсеналі», можна стати професійним цирковим артистом.

І я не хочу робити з цього факту жодної таємниці. Маю намір розповісти все по порядку.

Почалося з того, що років із п'ять тому на завод прийшов Володимир Тимофійович Павленко. Щоб не інтригувати шановного читача, скажу одразу, що Володимир Тимофійович Павленко — не слюсар, не токар, не фрезерувальник, не технік, не інженер, не кандидат і навіть не доктор технічних наук. Він — колишній артист цирку, спортсмен, гімнаст, один із перших майстрів спорту на Україні. У Володимира Тимофійовича є ще одна якість. До нього не приростає малоприємна приставка «колишній». Володимир Тимофійович метикує так: «Коли роки не дозволяють мені ходити по дроту, літати під куполом, займатися еквілібристикою, жонглювати, то це не значить, що цього не зможуть робити інші, молоді, яких я зможу ще навчити». Крім того, ентузіазму у Павленка — хоч експортуй. Приходить Павленко на завод і каже:

— А чому б при вашому Палаці культури не відкрити самодіяльну студію, щоб потім на її базі виріс самодіяльний народний цирк?

Діло, як то кажуть, давно минуле, і я не припущуся безтактності, коли скажу, що зустрічного ентузіазму ентузіазм Павленка відразу не зустрів.

— А чому не відкрити манеж? Школу верхової їзди?— запитали Володимира Тимофійовича.

— Теж хороша штука,— не кліпнувши, погодився він.— Але з кіньми я не працював, а от з людьми доводилося. Може, ви думаєте, що я прийшов до вас, щоб вибити собі персональну ставку керівника студії? То мушу вас глибоко розчарувати. Ваші гроші мені не потрібні. А ваші молоді хлопці і дівчата потрібні. І ще потрібна кімнатка для репетицій на півтори-дві години двічі на тиждень. Не багато, як бачите, й прошу. А тепер скажіть, що краще? Краще, коли молодь обтиратиме плечима під'їзди, бринькаючи на гітарі, і змикичуватиме «на трьох» біля гастрономічних прилавків, чи краще, коли вона демонструватиме чудеса молодості, сили і краси на самодіяльній арені? Мені потрібні спритні хлопці!

І він їх має. І хлопців, і дівчат. Тепер студія Народного цирку «Юність Києва» налічує понад сорок юнаків і дівчат. Тридцять двоє з них із успіхом виступають у самодіяльних циркових виставах перед тисячами глядачів. Вистави — щотижня. Кожної суботи і неділі. Влітку «Юність Києва» з успіхом гастролювала в селах і містах нашої сонячної сусідки — Молдавії. Починали б ви, як рецензувала виступи «арсенальських» самодіяльних циркачів Тираспільська міська газета! Але це вже я забіг дуже далеко наперед.

Тепер шістнадцять вихованців самодіяльної циркової студії, учнів Володимира Тимофійовича Павленка, стали професійними артистами цирку. Хто з любителів циркового мистецтва не знає колишніх арсенальських робітників, нині відомих на багатьох циркових аренах світу еквілібристів Анатолія Білуху, Людмилу Сльозку, клоуна Вячеслава Пігеля, майстра їзди по вертикальній стінці на мотоциклі Романа Лучка!

У завкомі Павленкові жартома кажуть:

— До вашого приходу, Володимире Тимофійовичу, «Арсенал» не знав плинності кадрів. А прийшли ви, і ось що почалося! Шістнадцять чудових робітників віддали професійному циркові. Коли далі піде такими ж темпами, то доведеться або закрити студію, або почати переманювати людей з професійного цирку у наші цехи.

Володимир Тимофійович пишається своїми учнями, яким довелося гастролювати під куполами найкращих цирків Європи і світу, але...

— Не в цьому фокус,— каже він.— Бачите, гріха в тому великого не було б, коли б вони не стали професіоналами. І не в професіонали я їх готував тоді і готую ось цих молодих тепер. Фокус у тому, що ми повинні вирвати з нашої молоді не сухих і обмежених ремісників, а багатогранних творчих людей. Не обов'язково тягти людей саме до циркової студії, є й інші захоплення, гідні людської уваги і поваги. Ці захоплення тепер, правда, модно називають «хоббі». Може, вам мої слова здадуться парадоксальними, але наша робота теж допомагає стирати грані між розумовою і фізичною працею. Цирк — це нескінченні тренування (до речі, мої хлопці і дівчата тренуються чотири рази на тиждень, в суботу і неділю виступаємо перед трудящими міста або їдемо в гості до хліборобів, в середу у нас вихідний), а тренування — праця фізична. Але цирк немислимий без вигадки, фантазії, дотепного слова, жарту, а це вже праця розумова. Крім того, подивіться навколо. Все, що є в цьому репетиційно-тренувальному залі — реквізит, костюми, гімнастичні снаряди, ілюзіоністська бутафорія, різні циркові витребеньки,— все сконструйовано і зроблено власними руками студійців. От вам знову ж таки гармонійне поєднання розумової і фізичної праці.

Володимир Тимофійович знайомить мене із студійцями та з акторами Народного цирку.

Так, так, цирковий колектив «Юність Києва» носить високе звання Народного цирку. Виступ колективу «Юність Києва» на Олімпіаді народних талантів, присвяченій 100-річчю від дня народження В. І. Леніна, викликав справжній фурор. Грамоти, пам'ятні медалі, цінні подарунки, призи й інші відзнаки посипались на «Юність Києва», як із рогу достатку. Тоді ж пам'ятною медаллю було нагороджено і фундатора цього цирку Володимира Тимофійовича Павленка. Про це я, правда, дізнався трохи пізніше і не від нього, а від його учнів.

— Це Павлик Ліщинський, він наймолодший у нас. Йому двадцять років. Мріє бути клоуном. А це наш найстарший, двадцятип'ятирічний ветеран Михайло Вітебський. Працює вдень бляхарем у цеху, увечері — клоуном на арені.

Далі Володимир Тимофійович, представляючи кожного, називає спочатку його «денну», а потім «вечірню» професію:

— Вася Ященко — плитовий, акробат. Олександра Шугай — маляр, акробатка. Серьожа Коротич — слюсар, клоун. Коля Откаленко — токар, акробат. А це наша Галя, дружина Мишка Вітебського. Вдень товарознавець, увечері дресирує собачок. Що ж то за цирк без дресированих тварин!

— А тигрів не збираєтесь дресирувати?

— Ви тільки про це не запитуйте в завкомі,— сміється Володимир Тимофійович.— А то там усерйоз повіряють, що Павленко збирається тигрів купувати, відмовляти почнуть, мовляв, для тигрів профспілковий бюджет затісний. Хоча,— серйозно додає він,— тепер нам можуть і тигрів купити. Повірили в наші сили, ось у чім фокус!

Микола БІЛКУН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Мало не розірвався навпіл Леонід Андрійович Мазур, щоденно мотаючись з Ровно у Дубно на роботу в автогосподарство 17011, де він обіймав посаду директора.

Про це повідомляло Телеграфне Агентство Перця (журнал № 9). Але терміново вжитими заходами т. Мазура врятовано від можливого розриву.

Начальник Ровенського обласного виробничого управління автотранспорту т. Пічугін повідомив редакцію, що за відмову переїхати жити у м. Дубно і за використання службової машини для щоденних поїздок у м. Ровно Мазура Л. А. з посади директора автопідприємства звільнено.

У фейлетоні «Врятована гідність» («Перець» № 9) захоплено розповідалося, як людина вийшла із скрутного становища тільки завдяки тому, що вона знайшла голку з ниткою у... хлібині, випеченій Христинівським хлібокомбінатом.

Правління Черкаської облспоживспілки аж ніяк не поділяє цього захоплення оповідача. Більше того, воно вважає, що голці у хлібові — не місце. Навіть з ниткою. Заступник голови правління т. Наместников повідомив редакцію, що за недогляд за виплеканням хліба директора Христинівського хлібокомбінату Мельника Ю. Л. з роботи знято.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Очевидно, доведеться нам перекваліфіковуватися...

perec-ua.
perec-ua.

Юрій ІВАКІН

З КНИЖКИ ПАРОДІЙ

Мрії

«Не я, хтось інший тут пасе корови».
«Я знов би хлопцем тут корови пас».
(«Рідний берег»).

«Він корови додому З пасовиська жене».
(«В рідній стороні»).

Василь ШВЕЦЬ.

Я не відаю, нащо
у поети забрів.
Мені рими найкращі —
в ремиганні корів.

Стало тоскно складати
ті рядочки сухі.
Кину вірші писати —
запишусь в пастухи.

...Знов пасу я корови
у привіллі долин.
І радіють діброви:
повернувсь блудний син.

І радіють вербички,
глід, шипшина, чебрець.
І танцюють телички
під сопілку танець.

І я з ними радію,
що я знов молодий.
І лелію надію
на рекордний надій.

...Що є краще на світі
тютюну з кізяка!
Закортить закурити —
вирву з книжки листка —

тануть димом у полі
мої давні пісні...
Чи щаслива та доля
усміхнеться мені?

Ніжно пахне солома...
Гречки пам'ятний дух...

Хай за мене поеми
пише інший пастух!

Мал. А. ЩЕРБАКА

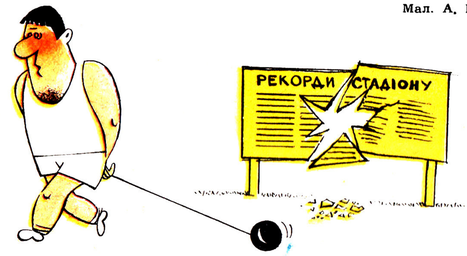

Побиття рекордів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Усе розібрали! А за цим ніхто не приходить...

ПЕРЧЕНЯ

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

НЕ НАВЧИВСЯ

Щоранку з хлоп'ятами Шарик
До школи ходив — не лінився.
Дає йому Толя букварик:
— Чи ти хоч читати навчився?

А пес тільки кліпає оком,
Розгублено зирка довкола...
Виходить, даремно два роки
Ти, Шарику, бігав до школи!

ПІСЕНЬКА НАВИВОРІТ

Таня пісеньку складає
Про веселі дні весни:
«Сонце сяє. Шпак співає.
Смарагдовіють лани.

Вже кульбаба зажовтіла,
Розлітались ластівки.
І малеча вся зраділа:
Дочекалися-таки!»

А Оксаночка жартує:
— Краще ти отак склади.
«Сяйко сонить. Спів шпакує.
Лановіють смарагди.

Вже жовтаба закульбіла,
Розластілись літавки.
І радеча вся змаліла:
Дотакалися-чеки!»

ВЕДМЕЖАТА-ФУТБОЛІСТИ

Загадка

Ведмежата смілі, жваві
Вийшли вранці на горбок.
Раптом бачать — на галяві,
На траві, лежить клубок.
Перше каже: — Бачиш, брате?
Нам дарунок під дубком.
Друге каже: — Нумо грати
У футбол оцим клубком!
От одне під дуба стало.
— Бий! — кричить. — Я — воротар!
Друге в лапи поплювало,
Розігналось і... удар!
— Ой! — завили ведмежата,
Закричали — просто страх.
— Він — не з гуми! Він не з вати!
Він увесь у колючках!
І, забувши про «дарунок»,
Дременули у байрак.
А клубок: — Який рахунок?..
То, звичайно, був...

(еж!)

СКАЖЕ

На сина тато грима:
— Все крутишся? Авжеж!
Вже ніч он за дверима,
А ти коли заснеш?
Хлопча йому з образою:
— Я тихо вже лежу.
А як засну, то зразу я
Тобі про це скажу.

Петро РЕБРО.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

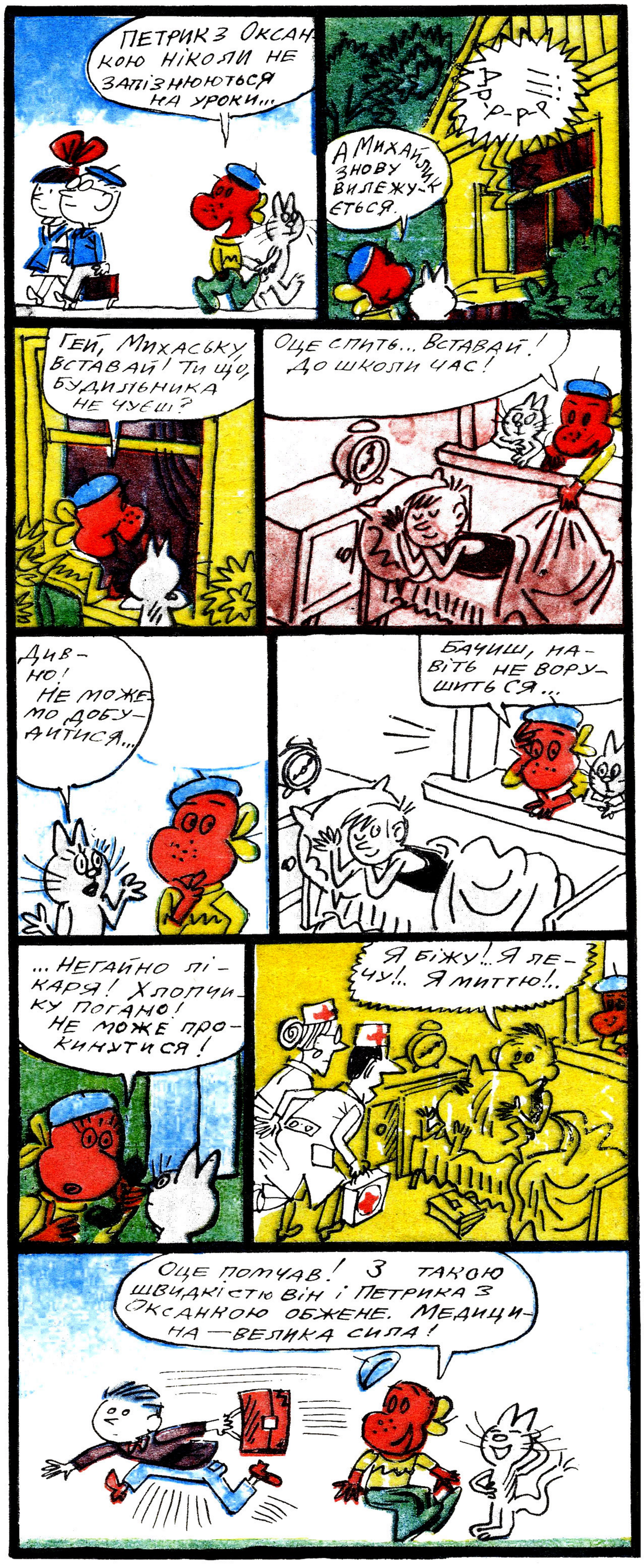

Злізайте — приїхали!..

Отже, Перець вийшов на велику дорогу.

При цьому він не забув відповідно озброїтися та екіпіруватися.

До його бойового спорядження входять: повна міліцейська форма, жезл державтоінспектора, фотоапарат, блокнот і гостре перо.

Перед своїм першим виходом на автостради республіки Перець доручив редакційній колегії опублікувати заяву такого змісту:

«Мені стало відомо, що, незважаючи на дальше поліпшення якості шляхів та профілактичну роботу, яка проводиться серед особового складу автотранспортних підприємств і водіїв-любителів, — дорожні пригоди, котрі нерідко закінчуються досить-таки сумно для їх ініціаторів, усе ще мають місце. При цьому виявилося, що основними причинами аварій, зіткнень, наїздів і т. п. є: ігнорування правил руху, лихацтво, пияцтво та порушення норм експлуатації автотранспорту. Водночас, як показав аналіз, найстрашнішим злом є пияцтво, оскільки воно прямо й безпосередньо призводить і до лихацьких вправ на дорогах, і, відповідно, до цілковитого забуття правил руху.

Отож при повній підтримці управління державтоінспекції Міністерства внутрішніх справ України я одержав посвідку інспектора і вийшов на велику дорогу, щоб сказати порушникам:

— Злізайте — приїхали!»

НА СЛИЗЬКІЙ ДОРОЗІ

Водієві-любителю Л. П. Чалому з міста Кривого Рога на Дніпропетровщині дуже не пощастило: дорога, яку він обрав собі для прогулянки власним «Москвичем» № 50—95 ДНЕ, виявилася слизькою. Ну, ви самі знаєте, що може трапитися на такій дорозі. І, уявіть собі, трапилося. Наслідки — перед вами. Ось що наробила клята дорога з елегантною машиною!

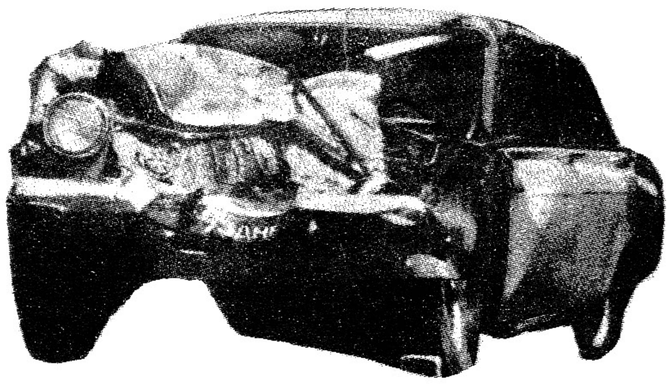

Проте шляховики тут ні при чім. Дорогу зробив слизькою сам Л. П. Чалий. Він рясно полив її... горілкою.

ДЕМОКРАТИЧНИЙ МЕТОД

Інтерв'ю Перця з директором Слов'янського автотранспортного підприємства № 04127 Донецької області Н. Є. Скулимовським.

— Вітаю вас, товаришу директор!

— Бажаю здоров'я, громадянине автоінспектор!

— Ваше підприємство, як мені повідомили, прославилося на всю Донеччину оригінальним методом боротьби за безаварійність.

— Цілком вірно, громадянине автоінспектор.

— Чи не могли б ви коротко поінформувати громадськість про суть цього методу!

— З радістю, громадянине автоінспектор. Річ у тім, що я — палкий прихильник демократичного керівництва. Отож я сказав нашому згуртованому колективу: «Хлопці, робіть що хочете!» І вони чітко виконують мою демократичну пораду.

— А які результати!

— Чудові, громадянине автоінспектор! Приміром, механіки не хочуть возитися з автомобілями — й не возяться. Або: хочуть шофери порушувати правила руху — і порушують.

— А як у вас ведеться боротьба зі спиртними напоями!

— Активно, громадянине автоінспектор! Боремося як групами, так і поодинці. Начальник витверезника нашими водіями задоволений: поводяться тихо, спокійно. Шофери Обозний, Маштаєв, Решетняк і Чернявський побували там уже двічі, і жодного разу на них не було ніяких нарікань.

— І що ж — активна боротьба з випивкою не призводить до аварій!

— Абсолютно, громадянине автоінспектор! Принаймні поки що. Я особисто схильний вбачати в цьому торжество свого методу. Та ви самі можете переконатися. Ось зараз я гукну когось із хлопців, і він після чотирьохсот грамів повезе вас, як бог. Стривайте, куди ж ви, громадянине автоінспектор!..

МОТОПРОБІГ ДО СУДУ

Механік І. Я. Тарабрин та мотоцикліст В. А. Комісаров із Шевченківського райгастрономторгу міста Запоріжжя відзначалися великою допитливістю. Зокрема, їх цікавило: чи далеко заїде мотоцикл без гальм! Старанно перевіривши гальма і переконавшись у тому, що вони таки не діють, допитливий механік дав допитливому мотоциклістові «добро» на експеримент.

Дослід показав, що на великі дистанції розраховувати не доводиться. Мотопробіг завершився неподалік — у залі народного суду, де експериментатори з ходу пересіли на відповідну лаву.

НЕЗАМІННИЙ ГНАТ

У Токмацькому відділі внутрішніх справ за столом сидів чоловік і, схиливши голову набік, ретельно писав:

«Того дня я був на роботі. Після виходу автомобілів на лінію узяв ГАЗ-51 № 63—45 (бензовоз) і виїхав у с. Остриківку. Там я вжив спиртні напої, після чого поїхав додому. Дорогою зачепив автомобіль... На місці пригоди виявив легкодухість, не зупинився...»

Він витер спітніле чоло, тяжко зітхнув і дописав: «У чому й розписуюсь. Ігнатьєв».

Хотів ще за звичкою додати і посаду — начальник автоколони № 4, але схаменувся: це ж не наказ про покарання порушника транспортної дисципліни, а звичайна собі пояснювальна записка до міліції... Треба бути скромним...

Позбавивши Гната Петровича Ігнатьєва прав водія, заступник начальника токмацької міліції т. Калькіс написав директорові автобази т. Стружку: «Пропонуємо вирішити питання про доцільність використання т. Ігнатьєва на посаді начальника автоколони».

Прочитав цю пропозицію т. Стружко і заголосив:

— О боже! Та що ж ми робитимемо без Гната Петровича?.. Та як же ми впораємося з виробничим планом?

— Але ж він був п'яний і вчинив аварію! — виправдовувались працівники міліції.

— Та з ким не буває!..

З тим і відбули.

А через кілька днів у районі тієї ж Остриківки впав із мосту в річку зі своєю вантажною машиною водій Сафронов. Машина розбилася. Коли водія витягли з мулу і поцікавилися місцем роботи, він рикнув горілчаним перегаром:

— У Ігнатьєва р-роблю...

А ще через деякий час за керування машиною у нетверезому стані затримано й інших «вихованців» Ігнатьєва—Псьола, Фитака та інших.

Начальник Токмацького міськрайвідділу внутрішніх справ т. Мірчев змушений був написати уже не директору автобази, а керуючому виробничим автотрестом «Мінтяжбуду» т. Радченкові: «Пропонуємо начальника автоколони т. Ігнатьєва звільнити з роботи, бо його перебування на цій посаді негативно впливає на виховну роботу серед водіїв».

Але листа із тресту переслали тому ж таки директорові автобази, і він розпорядився приготувати відповідь. Прочитавши проект, у якому значилося, що т. Ігнатьєва попереджено, директор автобази т. Стружко обурився:

— Ну й слабодухи! — вигукнув він і перед словом «попереджено» дописав «суворо».

Тепер хай хтось спробує закинути йому гнилий лібералізм!

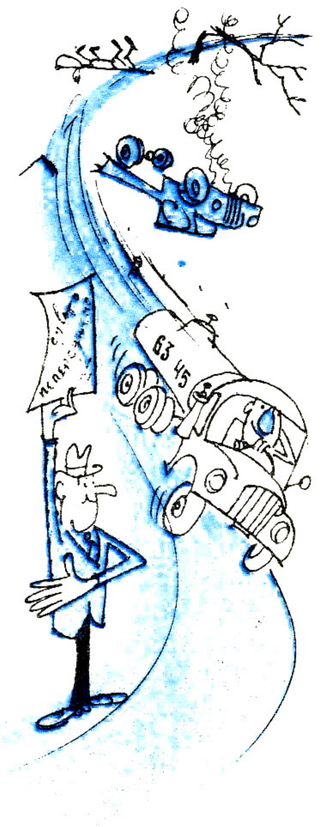

М. ШЕВЕЛЬОВ.

Запорізька область.

НОТАТКИ ПРО ІЖНІ ПОРЯДКИ

— Подивіться на це з другого, приємнішого, боку: в країні 605 тисяч безробітних. Значить, 605 тисяч чоловік не будуть страйкувати.

«Панч». Лондон.

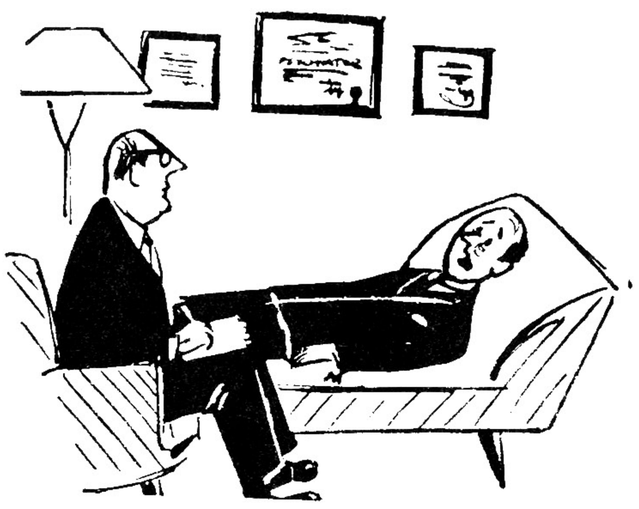

— Якщо ви, лікарю, будете записувати історію моєї хвороби з дитячого віку, то в мене і грошей не вистачить розрахуватися з вами. Чи не можна почати з дев'ятнадцяти років?

«Вельт дер Арбайт». Кельн.

ЛЮБОВ ДО...

Охоплений християнською турботою про ближнього свого, американський місіонер Л. Т. Осборн заснував у англійському місті Бірмінгамі «фонд Осборна». А спонукало його до цього, як сам твердить, те, що при напруженому ритмі життя сучасній людині на молитву часу бракує.

От преподобний Осборн і організував свій фонд та оголосив, що ця організація бере на себе труд молитися за кожного, хто цього забажає. При умові, звичайно, якщо бажаючий сплачуватиме два фунти стерлінгів на місяць.

Тільки за 1971 рік слузі господньому вдалося зібрати у такий спосіб понад сто тисяч фунтів стерлінгів. А коли віддали кесареві кесареве, а богові — богове, тобто вирахували витрати на організацію «молитовної служби» та рекламу, то залишилося понад 15 тисяч фунтів чистенького прибутку.

Значить, свята молитва таки справді допомагає. Зокрема, тоді, коли моляться не просто з любові до ближнього свого, а й до його кишені.

ХОЧА ЗАКОНИ Й ПИСАНІ...

Бразільський репортер Освальдо Олеарі мав усі підстави не повірити, коли до нього дійшли чутки, що в країні продовжується купівля-продаж людей.

Мав підстави не повірити, але вирішив перевірити. Перевірив. І виявилося, що він сам зміг придбати людину із правом розпоряджатися її долею — чи на себе працювати примусити, чи іншому продати.

В записці, якою було підтверджено цей гендель, зазначалося, що «від добродія Освальдо Олеарі одержано суму в 153 крузейро як компенсацію витрат на наймита Еврипіда Карлоса де Соуза, який за цю суму і передається у повне розпорядження вищезгаданого добродія»...

Було це у місті Барра ду Гарсас (штат Мату Гросу), в 1972 році, тобто через 84 роки після того, як у Бразілії прийняли закон про заборону торгівлі рабами.

Зрозуміло, за 84 роки багато чого змінилося. Так, зокрема, репортер мав справу не з якимось там неотесаним, грубим работоргівцем: під запискою на право володіння сучасним рабом стояв підпис колишнього його господаря — інженера Бріто де Моура. Людини освіченої і, як слід гадати, культурної.

Значить, цивілізація усе таки рухається уперед.

ПОДАЙТЕ СИРОТІ!

Тяжко живеться нещасному 33-річному Арндту. Хоча він і успадкував від своїх батьків, «гарматних королів» Круппів, довге й пишне ім'я Арндт Крупп фон Болен унд Гальбах, та на додаток до цього дістав лише якихось два з половиною мільйона марок щорічної компенсації за підприємства династії, передані кілька років тому в руки акційного товариства.

Спочатку бідолаха Арндт якось було перебивався на ті грошики, а потім таки не стерпів — почав «фон» і «унд» судову тяжбу з правлінням акційного товариства колишніх заводів Круппа. Бо де взяти гроші на утримання фамільних замків і розкішних морських яхт, на подорожі навколо світу, нарешті — на трьох примхливих колишніх дружин, яким треба виплачувати відступне, й на теперішню, не менш примхливу четверту подругу життя?

ТАКИЙ УЖЕ ПОРЯДОК...

Ні, боже нас збав розпинатися та доводити, що в Америці, у США тобто, лікування не позначається на вмісті гаманця самого хворого. Звичайно, доводиться платити. Такий уже порядок. Але щоб за ту медицину з пацієнта як за рідного батька лупили, — то вже вибачте. Неправда, що завжди і поспіль у них так ведеться. Ось, будь ласка, хоча б такий факт.

У Нью-Йорку це було. Хворій (її, до речі, Даффі звали) стало зовсім зле — серце геть здало. На виклик негайно примчала машина швидкої допомоги. З найновітнішими обладунками для порятунку. Через лічені хвилини недужа була вже у клініці. Життя Даффі врятували, невдовзі вона видужала.

Звичайно, довелося заплатити. Такий уже порядок. Але ж обійшлося усе це всього у якихось там не повних двадцять шість доларів.

А ви кажете...

Питаєте, як почуває себе хвора? Та, мабуть, нічого. Мабуть, весело хвостом махає і гавкає...

Ах, біс його забери! — забув сказати, що Даффі — це собака. От безсловесна, як той сказав би, животная, а обійшлися, як бачите, з нею по-людському — вилікували швидко і не так щоб аж накладно...

Вас, кажете, не тварини, а люди цікавлять. Ну, що ж — хворий чоловік там теж лікується не «за так». Треба, звичайно, платити. Такий уже порядок.

Щоправда, хворому чоловікові у тому ж Нью-Йорку спочатку доводиться тижнями черги чекати, поки в лікарню покладуть. І вже аж тоді платити По сімдесят—сто доларів за кожен день перебування в лікарні. Такий уже порядок.

Це, звичайно, у тому випадку, коли ті долари є. А коли їх нема — то й не плати. Ніхто тобі нічого не скаже. І в лікарню не покладе, і лікувати ніхто, звісна річ, не буде — лікуйся собі, на здоров'ячко, як можеш. Такий порядок.

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

— Тріщить, значить спілий!..

СЛУЖБОВІ МУКИ

— День робочий надокучив,—
Каже Филимон, —
До обіду голод мучив,
А з обіду — сон.

Василь КОВТУН.
м. Марганець.

КАЛИМийка

Батько грається з малим
У шоферську гру «Калим».
Малюка він просить:
— Синку!
Заведи свою машинку —
Склянку привези води:
Дам копійку за труди.
У азарт ввійшов Андрійко:
— Не поїду за копійку.
П'ятака мені клади
Або сам по воду йди!..
Батько радий:
— Ну й синок!
Вже, бач, варить казанок!..

ЗЛОЧИН І КАРА

Вбіг в міліцію Данило:
— Посадіть, будь ласка, —
Бо в свою дружину милу
Я пожбурив праску!
Знав же, голова дубова:
Це так не минеться...
— Де вона? В лікарні?..
— Що ви?!
З шваброю женеться!!!

Володимир ЧУБЕНКО.
м. Запоріжжя.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Чого це ти, Грицю, вдома сидиш?

— Та передавали ж по радіо, що буде дощова погода.

На реалістичній основі

ВИСТАВКА СИМВОЛІЧНОЇ ГРАФІКИ САМОДІЯЛЬНИХ МИТЦІВ

Цими днями любителі й цінителі образотворчого мистецтва зібралися у Великому залі художньої мініатюри, де в урочистій обстановці було відкрито виставку символічної графіки самодіяльних митців. Як відзначалося у численних виступах прихильників цього оригінального жанру, автори, які подали на суд громадськості свої унікальні речі, міцно стоять на реалістичних позиціях, незважаючи на те, що основою їх творчого методу є передача суті зображуваних предметів або явищ за допомогою символів.

Особливо цінним є те, що робота аматорів має яскраво виражений прикладний характер. Щиро дбаючи про популяризацію символічно-графічного мистецтва, автори безплатно розсилають трудящим свої самобутні твори у вигляді власноручних підписів під офіційними документами. Це дозволяє їм, з одного боку, чітко виконувати безпосередні службові обов'язки, а з другого — знайомити широкий загал із найновішими досягненнями в галузі символічної графіки.

Вражає різнотем'я поданих на виставку робіт. Рідна природа, рослинний і тваринний світ, багате духовне життя нашого сучасника — все це знаходить у них своє відображення і є свідченням невичерпного оптимізму та неосяжного кругозору талановитих самодіяльних митців.

Пропонуємо увазі читачів кілька творів, які одержали у відвідувачів виставки найбільше схвальних відгуків.

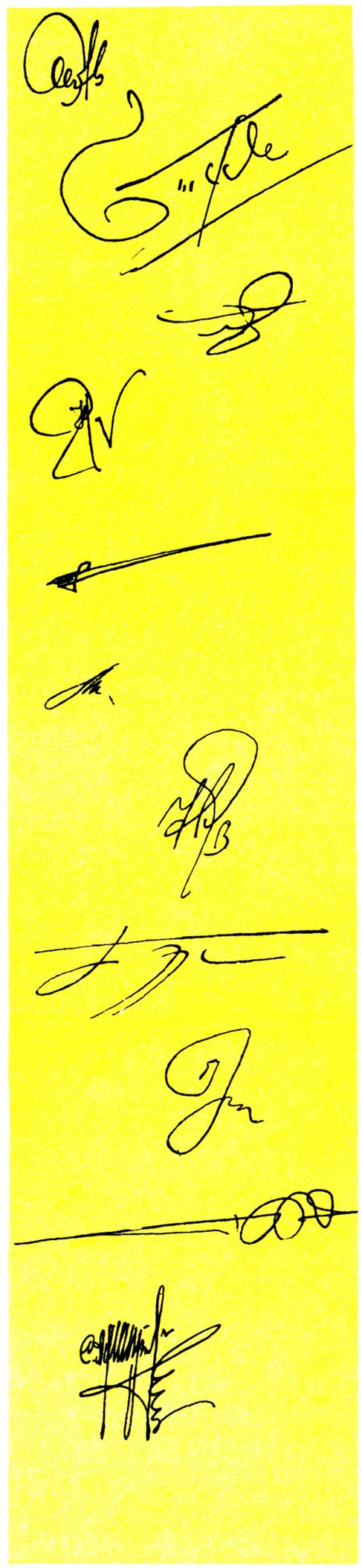

1. «Равлик». Так назвав свій підпис директор Шепетівського автопідприємства 22043 на Хмельниччині т. Філіт.

2. «Лебідь на озері». Автограф заступника керуючого Одеським дорожним ремонтно-будівельним трестом т. Тульчинського.

3. «Весняна хмарка». Підпис голови Зміївського райвиконкому Харківської області т. Белашова.

4. «Схід сонця в горах». З-за одинокої вершини велично піднімається денне світило (вгорі ліворуч), яке радісно вітає гірський орел (праворуч). Автор — колишній головний інженер Васильківського заводу холодильників т. Семихов (Київська область).

5. «Шпага д'Артаньяна». Цей сповнений романтики та молодечого завзяття твір належить перу начальника Одеського обласного управління будівництва та експлуатації автомобільних шляхів т. Маслова.

6. «На крилах пісні». Робота завідуючого Вінницьким обласним відділом соціального забезпечення т. Тельканова. Оскільки пісня повернена до глядача правим боком, то видно лише одне її крило, що все ж таки не знижує емоційного звучання твору.

7. «Сім разів відміряй — один раз відріж». Цю давню народну мудрість яскраво втілив у своєму підписі начальник Житомирського обласного управління побутового обслуговування т. Лебедєв.

8. «Життєві дороги». Цей твір — підпис директора Тернопільського виробничого об'єднання автобусних станцій т. Хруповича — має глибокий філософський підтекст.

9. «Знову двійка». Підпис прокурора Надвірнянського району Івано-Франківської області т. Циганика.

10. «Шашлик». Автограф заступника начальника Харківського «Облміжколгоспбуду» т. Федя. В ньому переконливо відтворено ідею дальшого поліпшення роботи закладів громадського харчування.

11. «Портрет марсіянина з одною баканбардою». Фантастична мініатюра прокурора Локачинського району Волинської області т. Абрамчука, присвячена благородній темі єднання різнопланетних цивілізацій.

Директорат виставки щиро дякує всім митцям за безкорисливу допомогу в її організації і повідомляє, що їх твори будуть передані Академії мистецтв на вічне зберігання.

Доктор графологічних наук
У. ЗАКАРЛЮКА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

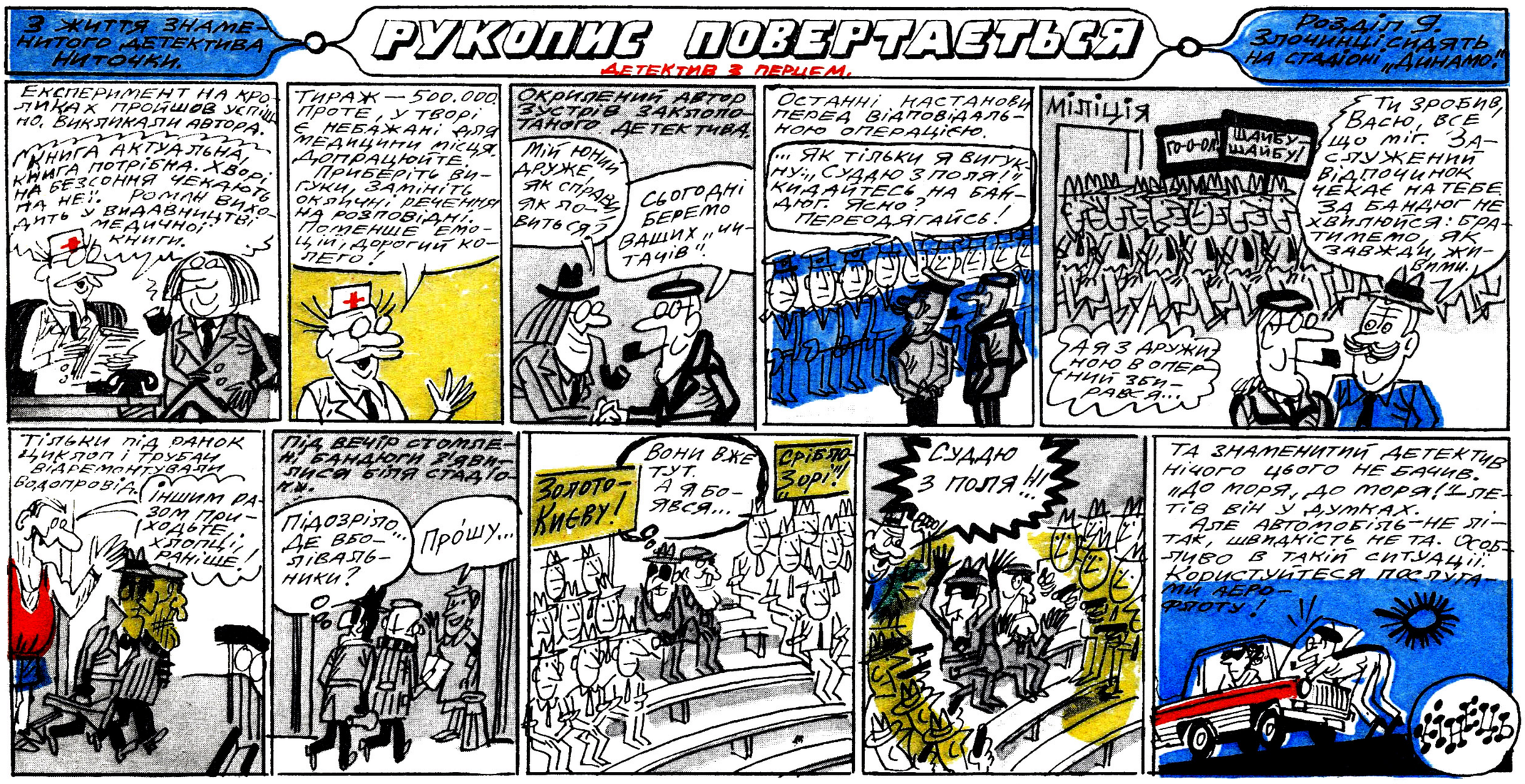

Друже Перче!

На змаганнях з легкої атлетики, що відбулись у селі Тартаків, перше місце зайняла команда нашого споживчого товариства. Сільські кооператори, зокрема, встановили новий світовий рекорд із марафонського бігу.

Так швидко бігати ми навчилися після того, як віддали до Кам'янко-Бузької майстерні відомчий мотоцикл К-750. Відтоді й бігаємо між майстернею і Львівським заводом по ремонту транспортних засобів, якому та майстерня підпорядкована. З майстерні нас відсилають на завод, із заводу — знов до майстерні, і так — понад півтора року. От і стали марафонцями.

С. ЗАПІСОЦЬКИЙ,
голова сільського споживчого товариства.

Сокальський район
Львівської області.

Пишуть тобі працівники допоміжного господарства лікарні імені академіка Павлова, що на станції Глеваха.

Задумали ми привітати директора Васильківської АТС товариша Думинського з тим, що всім абонентам поміняв номери телефонів. І ніяк не могли свого бажання здійснити, бо вже понад рік у нас не працює телефон. Хотіли привітати його по радіо. Так у нас радіо не говорить. Подумали — може, не говорить і в нього. Нарешті здогадалися, як це зробити: шлемо йому щомісячно вітання разом із оплатою за телефон. Але від нього ні гуку, ні звуку.

Може, ти, Перче, дізнаєшся, чи отримує наші поздоровлення товариш Думинський?

П. НАГЛЕНКО,
директор допоміжного господарства.

Київська область.

«Повідомляємо, що факти, викладені в листі гр. Юреско М., при перевірці ствердилися. Тепер хліб у с. Михайлівку завозиться регулярно. Скло віконне в магазин теж завезено. За припущення перебоїв у торгівлі хлібом та віконним склом завторга Молодівського сільСТ тов. Вознюка з роботи знято».

Це, Перче, не ми, мешканці села Михайлівки, повідомляємо. То т. Древницький — заступник голови Одеської облспоживспілки — таку відповідь тобі торік надіслав. Ми ж хочемо у тій відповіді тільки вказати на деякі дрібні неточності. По-перше, хліб, як і раніше, до нас завозять лише од випадку до випадку. По-друге, з іншими товарами, у тім числі і склом, справи не кращі. І, по-третє, «знятий з роботи» Вознюк і нині там же, у Молодівському споживчому товаристві, обіймає посаду завторга.

От і всі неточності, що ми виявили.

У всьому ж іншому відповідь заступника голови облспоживспілки т. Древницького цілком і повністю відповідає дійсності. Що, за дорученням мешканців села Михайлівки, власноручним підписом засвідчує

М. ЮРЕСКО.

с. Михайлівка-1
Саратського району
Одеської області.

Народні усмішки

ХОЧЕ РОЗЛУЧИТИСЯ

Чоловік прийшов до адвоката:

— Хочу розлучитися з дружиною!

— А що трапилось?

— Та жінка щодня вештається по ресторанах і пивничках.

— Невже ваша дружина така п'яниця?

— Та ні, вона мене розшукує.

Повідомив Й. М. ДАЦКІВ
з села Остап'є
Тернопільської області.

НІЧОГО НЕ ГОВОРЯТЬ

— У наших сусідів хліб згорів.

— А яка причина?

— Та щось нічого не говорять.

— Ну, коли не говорять, значить, самогонку гнали.

Повідомив В. З. СОПРОНЮК з с. Троянівки
Манівецького району
на Волині.

ЩАСЛИВИЙ

Зустрілись два приятелі. Один іде з жінкою, а другий — сам. Ось той, що з жінкою, питає товариша:

— Як живеш?

— Ет,— відповідає той, — б'ють і плакати не дають.

— Ось бачиш, як важко людям,— втручається жінка.— А ти у мене завжди, як бик, ревеш.

Повідомив Р. І. БОЛЮХ
з с. Зеленчого
Хмельницької області.

ДОБРЕ ПАЛЬТО

Прийшов чоловік купувати пальто. Узяв одно, приміряв і питає:

— А чого у нього такі потерті рукави?

— Та це ж кожний такий, як ви, міряє, а брати ніхто не хоче. І так уже п'ять років...— незадоволено відповів продавець.

Повідомив Я. М. МАРУНЧАК з с. Димитрове
Кіровоградської області.

ЖАЛЬ

Повертаючись із ярмарку, мати та батько заспокоюють сина:

— Шкода корівки? Не плач, синку. Ти ж сам знаєш, як вона доїлася, їсти не хотіла. До того, ще й рогам дає волю...

— Мені не жаль корівки, — схлипував Івасик.— Жаль того, хто її пасти та доїти буде.

Повідомив М. В. ГУРА
з м. Кременчука.

ПОМИЛИВСЯ...

До перукарні зайшов чоловік поголитись. Перукар намилюючи чоловікові бороду, говорить:

— Я, здається, вас уже голив?!

— Ні, я у вас уперше, — каже чоловік.

— А цей шрам на лівій щоці?..

— Та це в мене ще з війни!

Повідомив М. М. ГАКАВИЙ
з с. Горяни
Закарпатської області.

СПАДЩИНА

— Ех, кажуть, старий Гриць умер і залишив усю спадщину своїй жінці!

— А багато лишив?

— Та п'ятеро дітей.

Повідомив В. В. БУГЕРА
з с. Пшеничників Івано-Франківської області.

Страшне перо не в гусака...

«Мой муж ежедневно приходить домой пяний і починає мене быть разною чепухою то ключами то молотком і даже велосепедом і що самое интересное что все времья бйот по голові».

Надіслав М. ПШЕНИЧНИЙ.
с. Засулля
Полтавської області.

* * *

«Товарищі!
Хто стирив мій лісопет возле столовой коли я був в пяном віде то нехай приведе ато мій тесть робить в міліції — мільоцонєром і буде дуже погано».

(З об'яви)
Надіслав М. ШКУРЕЦЬКИЙ.
с. Мирне
Житомирської області.

* * *

«ОГОЛОШЕННЯ
Черкаська засолочна база приймає на засолку чоловіків і жінок не молодше 18 років.
Адміністрація».

Надіслала М. СУХАРЄВА.
м. Звенигородка
Черкаської області.

* * *

«Такі і подібні елементи псують атмосферу і лаються нецензурними словами, які виражаються в матюках як попало».

(Із скарги).
Надіслав В. СТРЯПАК.
с. Кирилівка
Запорізької області.

* * *

КІНО
В приміщенні
Таинственный монах
Цена билета 30 к.

(З афіші).

—

Молоко топленное с посудой 36 коп.
(Етикетка на пляшці з молоком).

—

«ОБЯВЛЕНИЕ
Поступило в продажи средство для унистожение жуков и другие насекоми».

(Об'ява на дверях магазину господарчих товарів в м. Козятині).
Надіслав П. МАКІВЧУК.
м. Козятин
Вінницької області.

■

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Жителі села Путиловичі (Лугинський район) написали редакції про те, що Крем'янський крохмало-паточний завод отруює річку Крем'янку промисловими водами. Після перевірки листа начальник Житомирської обласної інспекції по охороні природи т. Демченко повідомив, що за вказівкою директора Крем'янського заводу М. Г. Мохорта у Крем'янку було випущено близько 10.000 кубометрів відходів, внаслідок чого тут і частково в річці Жерев загинуло дуже багато риби.

Середньодніпровська держрибінспекція наклала на директора заводу М. Г. Мохорта та головного інженера заводу В. І. Лихогляда штраф по 100 крб. А на відшкодування збитків державі з заводу списано 2107 крб.

10 СЕКУНД НА РОЗДУМИ

Відповіді:

— Хитро, мудро, невеликим коштом.

—

Всі дівчата — голуб'ята, а де ж ті чортові баби беруться!

У нас гостює молдавський сатиричний журнал «КІПЕРУШ» (м. Кишинів)

— Я зараз покажу йому рахунок, і в нього весь хміль з голови вилетить.

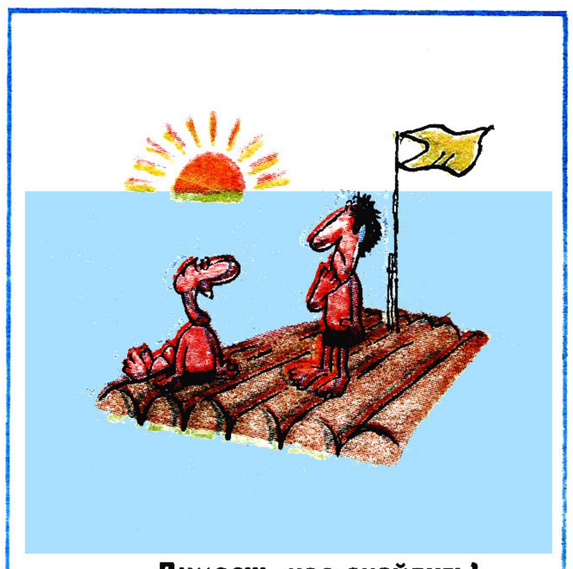

— Думаєш, нас знайдуть!
— Мене неодмінно знайдуть: я плачу аліменти трьом одразу...

— Кінчайте швидше, нам білити треба.

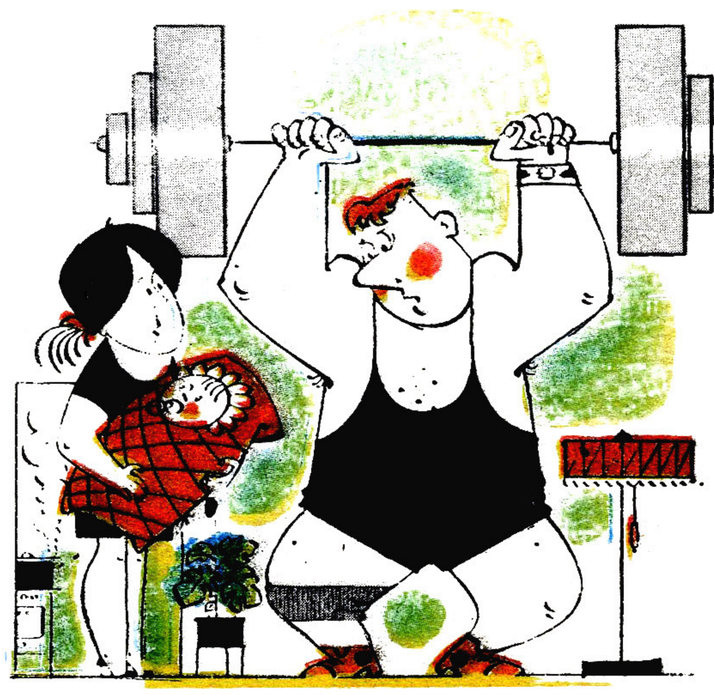

— Потримав би дитину.
— Не можу, тренер заборонив мені розпорошувати сили.

Без слів.

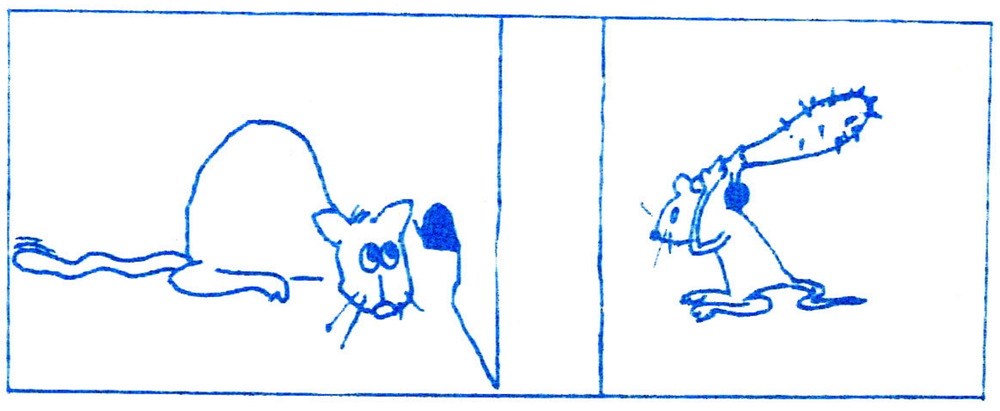

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 17 (891). (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. VIII. 1972 р. Підписано до друку 16. VIII. 1972 р. БФ 10818. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03967. Тираж 2 380 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Сім бід...

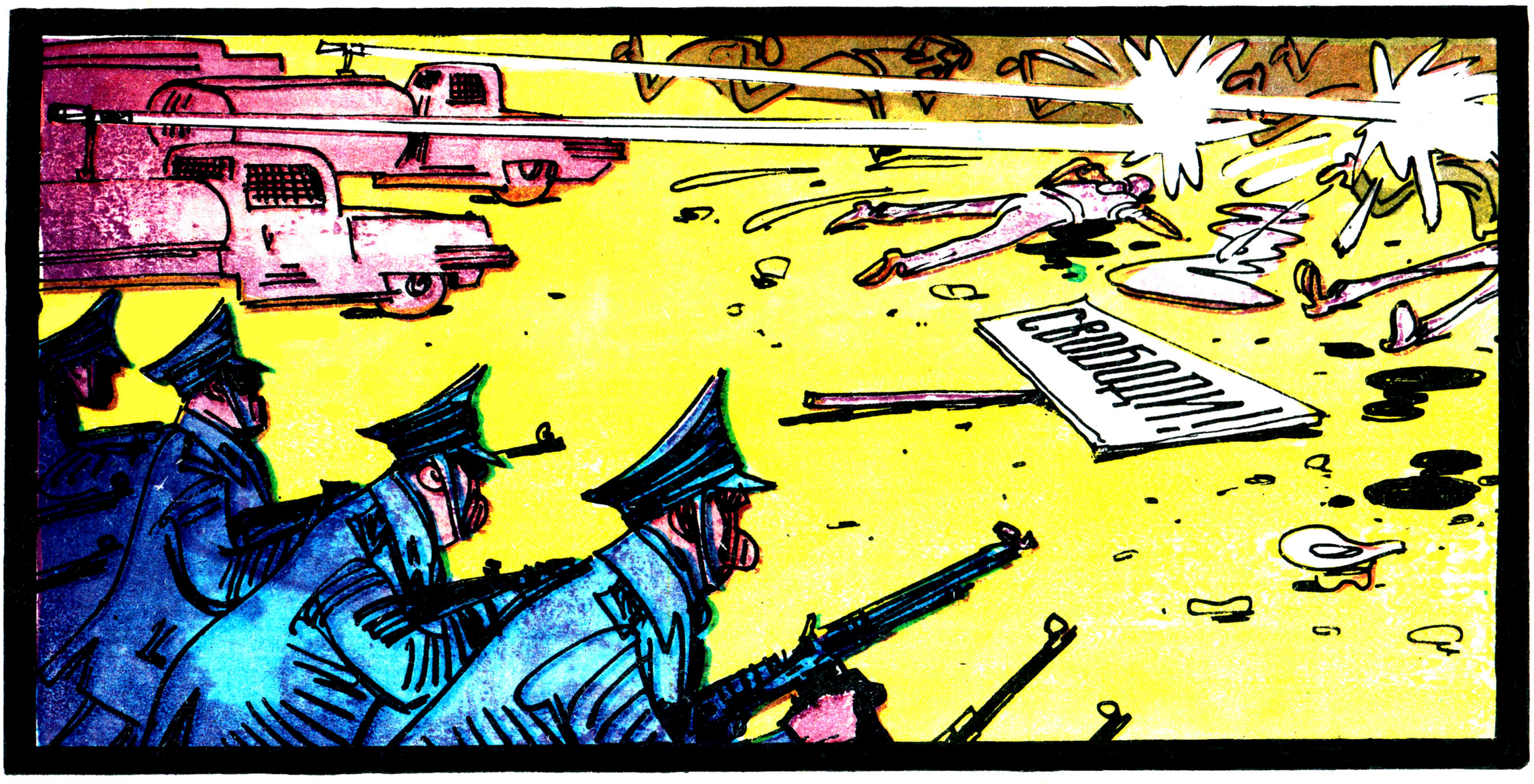

...один одвіт.